

DE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ „BOERHAAVE" TE 's-GRAVENHAGE,
HAAR CONTROLE EN HAAR VERZEKERDEN.

Zoowel in het belang van de geneeskundigen in ons land als van de patiënten, die aan hun zorg zijn toevertrouwd, meen ik verplicht te zijn de volgende anamnese, ziektegeschiedenis en therapie te moeten meedeelen. Een mijner patiënten, een onderwijzeres, meer dan 10 jaar verzekerd bij de „Boerhaave", krijgt een acute gewrichtsaandoening van beide handen. Nooit tevoren heeft zij dit gehad, nooit te voren hiervoor een les verzuimd, nooit tevoren voor eenige gewrichtsaandoening eenige uitkeering genoten.

Op 1 November wordt aan de Verzekering-maatschappij aangifte van het ziektegeval gedaan. Op 22 November deelt de maatschappij aan de moeder van patiënte, die de aangifte deed, omdat zij zelf niet schrijven kon, mee, „dat de controleerend geneesheer dr. X. rapporteert, dat patiënte lijdende is aan chronisch gewrichtsrheumatisme. Aangezien art. 9 van het Reglement alle chronische ziekten buiten-sluit, mogen wij dus voor dit geval geen schade vergoeden".

Deze brief bracht mijn patiënte zeer in de put. Niet zoozeer omdat zij geen uitkeering voor haar ziekte zou krijgen, doch veeleer door de pertinente verklaring van de Verzekering-maatschappij, dat zij een *chronische* ziekte had en dus volgens haar opvatting nooit meer beter zou worden.

Hierop heb ik in dubbele mate gereageerd. Ik heb 3 December schriftelijk aan de directie van de „Boerhaave" meegedeeld, dat *nooit* een acute gewrichtsaandoening is voorafgegaan, dat patiënte *nooit* de school heeft verzuimd, dus dat van een *chronisch* lijden thans nog geen sprake kon zijn, doch dat dit nog was een acute ziekte. Ik stelde voor: alsnog uitkeering te geven, òf een ander geneesheer aan te wijzen, die met den controleerenden geneesheer en mij de patiënte te zamen zou zien en zich bij dit arbitrium neer te leggen. (Ik liet dus zelfs de aanwijzing geheel aan haar over). Ik wees in denzelfden brief op het feit, dat zij de diagnose, zelfs al is deze onjuist, aan de patiënten meedeelt. Dit kan tot allerlei moeilijkheden en onaangenaamheden leiden tusschen patiënte en huisarts. Ik schreef, dat de huisarts met dezen gang van zaken *nooit* accoord kan gaan en verzocht mededeeling van het besluit, dat dit in den vervolge achterwege zou blijven, daar ik anders de collega's zou opwekken, geen contrôle door haar geneesheeren toe te laten.

Op 5 December deelt de maatschappij mij mee, dat patiënte beroep heeft op Commissarissen der maatschappij. Bovendien, dat zij, in geval de huisarts in meening verschilt met het rapport van den controleerenden geneesheer, zij in enkele gevallen wel de reden vermelden moet, waarom de controleerende geneesheer de ziekte chronisch noemt. En ze dat zij het met mij eens is, dat de diagnose alleen in een uiterst geval mag medegedeeld worden. „Wij zullen voortaan daarmede rekening houden" — aldus het besluit.

Terloops zij opgemerkt, dat de huisarts het rapport van den controleerenden geneeskundige niet onder het oog heeft gehad, doch bovendien, dat de *reden*, waarom de controleerende geneesheer de ziekte *chronisch* noemt, niet is vermeld.

Ik moet dus vaststellen, dat de Verzekering-maatschappij „Boerhaave" op mijn voorstel tot arbitrage, door het aanwijzen door haar van een ander geneesheer *niet* ingaat, doch zelfs dit punt onaangeroerd laat. Voor patiënte bleef niets over dan gebruik te maken van de tusschenkomst van de Commissarissen, als hooger beroep. (Zeker geen onpartijdig lichaam in deze zaak!). Zij deed dit 11 December.

Nadat de patiënte 17 Januari al haar voldane rekeningen had overgelegd, en tevoren reeds had meegedeeld, dat ook dr. VAN BREEMEN, de leider van het Instituut voor Physische Therapie, de ziekte *niet* als *chronisch* beschouwde, ontving zij d.d. van 7 Februari bericht, dat de Commissarissen „opdracht hebben gegeven aan den Medisch-Adviseur der maatschappij en ook tevens hebben geraadpleegd den controleerenden geneesheer „hier ter stede" (dus in den Haag!), die beiden tot de slotsom zijn gekomen, dat de diagnose van dr. X. de juiste was, zoodat schadevergoeding achterwege moet blijven."

De Verzekering-maatschappij beoefent echter ook philanthropie, want zij laat daarop volgen, dat Commissarissen besloten hebben, haar de betaalde premie der

laatste vijf jaren te restitueeren, met aftrek van 40 pCt. voor administratiekosten en betaalde provisiën aan haar vertegenwoordigers. Het spreekt van zelf — aldus wordt goedmoedig verteld — dat wij dit geheel onverplicht doen. „Zoodra de directie kennis krijgt, dat u hiermee accoord gaat, zal zij u dit bedrag toezenden en wordt *de post geroyeerd*”. (De onderstreeping is van mij, DE WILDE).

Daarna is door mij nog een laatste poging aangewend om de „Boerhaave” in het goede spoor te krijgen. Ik heb haar alsnog voorgesteld haren controleerenden geneesheer op te dragen patiënte met mij te zien; kwamen wij niet tot overeenstemming, dan een derden gezamenlijk aan te wijzen als super-arbiter. Ik heb er op gewezen, dat de meeningen van den Medisch-Adviseur en van den controleerenden geneesheer in den Haag, die geen van beiden patiënte ooit gezien hebben, bij de geneeskundige wereld niet het minste gewicht in de schaal kunnen leggen en haar gewaarschuwd, dat ik de zaak in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* zou openbaar maken (mogelijk ook in de algemeene pers).

Mijn goede bedoelingen hebben geen gevolg gehad. Ik ontving 13 Februari (de directie schrijft abusief 13 December) bericht, dat tegenover *mijn* verklaring zij *drie* verklaringen van verschillende artsen kunnen overleggen. „Wij vreezen uwe maatregelen dus niet”.

Zoo luidt manhattig het einde! Die 3 verklaringen zijn dus van den controleerenden geneesheer hier, die patiënte éénmaal zag, van den Medisch-Adviseur en van den controleerenden geneesheer in den Haag, die patiënte *nooit* zagen. De beoordeeling, of onze patiënten in handen van de „Boerhaave”, die er een dergelijke contrôle op na houdt, veilig zijn, laat ik gaarne ter beoordeeling over aan de lezers van het *Tijdschrift*.

Amsterdam, 18 Februari 1923.

P. A. DE WILDE.

BRIEFWISSELING.

TER VOORKOMING VAN MISVERSTAND.

Naar aanleiding van het onderschrift van den heer DROOGLEEVERFORTUYN onder het ingezonden stuk van den heer HIJMANS (nummer van 10 Februari 1923, bldz. 621) doet deze laatste ons een uiteenzetting toekomen, om te betoogen, dat z. i. uit de woorden „het hoofdbestuur” in de circulaire der Algemeene Nederlandsche Vereeniging van Medische Specialisten niet anders kan worden begrepen dan het hoofdbestuur dier vereeniging.

Onze redactie is van meening, dat na de mededeeling der beide heeren van geen misverstand meer sprake kan zijn, en sluit daarom de gedachtenwisseling op dit punt.

Redactie.